

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 18C/369/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714213866
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Janette Nôtová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2017:6714213866.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen samosudkyňou Mgr. Janette Nôtovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Tomáš Kušnir, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému 1/ Y. W. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXXX/X, XXX XX H., občan SR a žalovanému 2/ R. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. J. XX, XXX XX H., občan SR, žalovaný 2/ právne zastúpený: Advokátska kancelária UHAL, s. r. o., Š. Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, IČO: 47 236 655, o zaplatenie sumy 9.119,83 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I.

Konanie sa v časti o zaplatenie sumy 1.229,64 € s príslušenstvom a úroku z omeškania vo výške 143,17 € **z a s t a v u j e .**

II.

Žaloba žalobcu sa **z a m i e t a .**

III.

Žalovanému 1/ sa nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

IV.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na tunajšom súde dňa 25. 09. 2014 žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 9.119,83 € a úroku z omeškania vo výške 180,17 € (za obdobie od 21. 10. 2010 do 04. 08. 2012), úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo žalovanej sumy od 05. 08. 2012 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že medzi jeho právnym predchodcom Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalovaným 1/ došlo k uzavretiu zmluvy dňa 20. 03. 2008, na základe ktorej banka poskytla žalovanému 1/ peňažné prostriedky. Žalovaný 2/ prevzal na seba ručiteľský záväzok. Došlo k vzniku úverovej zmluvy v súlade s ustanovením § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka. Jedná sa o tzv. absolútny obchod, preto podľa názoru žalobcu neprichádza do úvahy použitie ustanovení Občianskeho zákonníka a to ani pri posúdení otázky premlčania. Dňa 27. 06. 2012 bola uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a Slovenskou sporiteľňou, a. s., na základe ktorej na žalobcu bola postúpená pohľadávka voči žalovaným 1/ a 2/. Ku dňu postúpenia pohľadávky táto predstavovala sumu 10.581,21 €, ktorá pozostávala z istiny 9.286,46 €, riadny úrok 676,34 €, úrok z omeškania 615,42 € a ostatné príslušenstvo 2,99 €. Sumu 2,99 € a sumu 615,42 € si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Podľa Zmluvy o úvere bol žalovanému 1/ poskytnutý úver vo výške 6.638,78 €, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach od 20. 10. 2010 do 20. 02. 2018 po 102,47 €, t. j. v počte 89 krát, v celkovej výške 9.119,83 €. Dňa 04. 08. 2012 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. pôvodne splátky splatné od 20. 08. 2012 do

20. 02. 2018 sa týmto dňom stali splatné. V súlade s predpismi občianskeho práva si žalobca zároveň uplatnil aj úrok z omeškania a to počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne. Pri splátkach, ktorých splatnosť mala vzniknúť po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru si navrhovateľ uplatňuje úrok z omeškania od tohto dňa. Žalovaný odo dňa postúpenia pohľadávky neuhradil žiadnu platbu. Uplatňovaná dlžná suma tak pozostáva z 89 neuhradených splátok v celkovej výške 9.119,83 €. Žalobca v žalobe vyčíslil výpočet uplatneného úroku z omeškania a to z dlžných splátok vo výške 102,47 € od splatnosti jednotlivých splátok do mimoriadneho zosplatenia, t. j. 04. 08. 2012 pri úrokovej sadzbe 8,75 % ročne, čo spolu činí 180,17 €. Takto vyčíslený dlh žiadal žalobca zaviazať na zaplatenie žalovaného 1/ a 2/ s tým, že splnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia ostatných žalovaných.

2. Súd vo veci rozhodol dňa 18. 05. 2015 platobným rozkazom č. k. 14Ro/214/2014-42 tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel (pozn. sudkyne - nesprávne v platobnom rozkaze boli žalovaní 1/ a 2/ zviazaní na zaplatenie dlhu spoločne a nerozdielne). Keďže sa platobný rozkaz nepodarilo doručiť žalovanému 1/ do vlastných rúk, uznesením zo dňa 04. 09. 2015 bol vydaný platobný rozkaz v celom rozsahu zrušený.

3. Žalovanému 1/ bola doručená žaloba do vlastných rúk dňa 11. 05. 2016 a to prostredníctvom dožiadania súdu v ČR - Obvodní soud pro Prahu 9, spolu s výzvou súdu, aby sa k žalobe v lehote do 10-tich dní vyjadril. Žalovaný 1/ sa k podanej žalobe nevyjadril.

4. Žalovanému 2/ bola doručená žaloba do vlastných rúk dňa 09. 07. 2015 spolu s platobným rozkazom, žalovaný 2/ prostredníctvom právneho zástupcu podal voči vydanému platobnému rozkazu odpor s tým, že v celom rozsahu poprel žalobcom uplatnený nárok a považoval ho za nedôvodný. Žalovaný 2/ uviedol, že právny vzťah vyplývajúci zo Zmluvy o splátkovom úvere a Dohody o ručení sa spravuje príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, s poukazom na rozhodnutie ÚS SR I.US402/2013, ako aj súčasné znenie § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka. Namietol aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, ktorý svoju legitimáciu odvodzuje od Zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalovaný 2/ namietol platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko z nej nevyplýva, aká pohľadávka bola predmetom postúpenia, v akej výške, kto bol dlžníkom vo vzťahu k postúpenej pohľadávke, preto túto zmluvu možno považovať za neplatnú podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný 2/ ďalej namietol, že skutočnosti tvrdené žalobcom v žalobe sú sporné, pretože zo žaloby nie je možné určiť, či si žalobca uplatňuje nárok titulom nezaplatených splátok alebo titulom predčasnej splatnosti poskytnutého úveru. Pokiaľ žalobca uvádza, že došlo k vyhláseniu splatnosti úveru dňa 04. 08. 2012, v tomto smere neprodukoval žiaden dôkaz. Napokon žalovaný 1/ namietol výrok súdu v časti, v ktorej boli žalovaní 1/ a 2/ zviazaní na zaplatenie istiny spoločne a nerozdielne s poukazom na to, že sa jedná o postavenie dlžníka a jeho ručiteľa a tento výrok nezodpovedá ručeniu, pre ktoré je charakteristická zásada subsidiarity ručiteľa k plneniu dlžníka a povinnosť ručiteľa vzniká až potom ako si nespĺnil svoju povinnosť voči veriteľovi dlžník. Preto žiadal, aby súd žalobu žalobcu voči žalovanému 2/ zamietol a zviazal žalobcu na náhradu trov konania žalovanému 2/.

5. K podanému odporu zaslal žalobca vyjadrenie súdu dňa 25. 08. 2016 a k námietke aktívnej legitimácie uviedol, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. 06. 2003, aktívnu legitimáciu postupníka bez ďalšieho zakladá relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza a dlžník sa nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval Zmluvou o postúpení postupníka. Žalobca zaslal súdu oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 16. 07. 2012 spolu s doručenkou, ktorým preukazoval relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. Ďalej poukázal aj na vyjadrenie žalovaného v rade 2/ zo dňa 23. 08. 2012 adresované žalobcovi, z ktorého vyplýva doručenie oznámenia o postúpení pohľadávok. K námietke vyhlásenia splatnosti úveru žalobca poukázal, že podľa bodu 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok bola dojednaná možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, ak je klient v omeškani so splácaním splátok, ktoré trvá viac ako 10 dní okrem iného. S poukazom na § 524 ods.2 Občianskeho zákonníka, s postúpenou pohľadávkou prechádzajú na postupníka aj všetky práva spojené s touto pohľadávkou tak, ako to bolo dojednané v Zmluve o postúpení pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že po postúpení pohľadávky bol žalobca oprávnený, nie však povinný predčasne ukončiť záväzkovo právny vzťah v zmysle uvedených ustanovení. Postúpením pohľadávky a žalobca stal veriteľom pohľadávky a základným právom veriteľa v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka je právo na plnenie od dlžníka záväzkového vzťahu. Poukázal na

rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/89/2013 zo dňa 30. 04. 2013, kde bolo konštatované, že ak aj žalobca nepreukáže doručenie oznámenia o zosplatnení úveru, žalobca uplatnil právo na splatnosť celej pohľadávky podaním žaloby na súde. Vo všeobecnosti platí, že veriteľ nie je povinný vyzvať pred podaním žaloby dlžníka na úhradu celej pohľadávky a namiesto výzvy adresovanej dlžníkovi môže uplatniť právo na zaplatenie celej pohľadávky podaním žaloby na súde. Podanie žaloby na súd a doručenie žalobného návrhu má ten právny následok, že žalovaný sa dozvie o tom, že žalobca uplatnil právo na zaplatenie celého zvyšku pohľadávky a preto je potrebné skutočnosť o doručení oznámenia o zosplatnení úveru považovať doručenie žalobného návrhu žalovanému po podaní žaloby. Žalobca zároveň pripojil oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru adresované žalovanému 2/. Vzhľadom na uvedené žalobca zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu.

6. Výzvou súdu doručenu elektronicky právnenému zástupcovi žalobcu dňa 25. 04. 2017 súd upozornil žalobcu, že uplatnený nárok bude podrobený súdnemu prieskumu z hľadiska dodržiavania spotrebiteľských práv, ktoré súd preskúmava „ex offa.“ Žalobca bol vyzvaný na zdokladovanie dodržania ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách a to najmä doklad o zaslaní a doručení výzvy banky dlžníkom na zaplatenie omeškaného dlhu, na posúdenie splnenia podmienok postúpenia pohľadávky s upozornením, že inak súd hodnotí postúpenie pohľadávky za neplatný právny úkon. Ďalej súd upozornil žalobcu, že hodnotí ustanovenie článku 2, bod 5 Zmluvy o dojednaní obchodného práva na tento zmluvný vzťah za neplatné ustanovenie pre rozpor s ustanovením § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka. Zároveň bol žalobca vyzvaný k predloženiu dokladu o oznámení postúpenia pohľadávky bankou voči žalovanému 1/ ako aj o oznámení o zosplatnení úveru žalovanému 1/, vrátane preukázania doručenia týchto písomností. Žalobca bol vyzvaný zdokladovať postup podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, t. j. písomná výzva dlžníkovi pred zosplatnením dlhu, inak súd hodnotí právny úkon zosplatnenia za neplatný. V tejto súvislosti bol žalobca upozornený, že pokiaľ súd bude v takom prípade vychádzať z dojednaných splátok, bude preskúmavať „ex offa“ premlčanie nároku s poukazom na § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., pričom súd počíta premlčanie podľa predpisov civilného práva, nie obchodného práva. Žalobca bol taktiež vyzvaný, aby presne špecifikoval, akú sumu dlžníci uhradili a ako bola započítaná na úverovom vzťahu.

7. Žalobca písomným podaním doručené súdu pred začatím pojednávania dňa 24. 05. 2017 uviedol, že v žalobe si uplatňuje nárok na splátky pôvodne splatné od 20. 10. 2010 do 20. 02. 2018 v počte 89 v celkovej výške 9.119,83 €. Splátky pôvodne splatné od 20. 08. 2012 do 20. 02. 2018 sa stali splatnými 04. 08. 2012, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zvyšné splátky si žalobca žalobou neuplatňuje. Žalobca uviedol, že požaduje od žalovaného zaplatenie neuhradených a nepremĺčaných splátok ku dňu podania žaloby, t. j. 77 nepremĺčaných splátok vo výške 7.890,19 €, na vyčíslenom úroku z omeškania za obdobie od 21. 10. 2011 do 04. 08. 2012 si uplatňuje sumu 37,-- €, ktorá bola vyčíslená od splatnosti jednotlivých splátok po 102,47 €, počnúc splátkou splatnou 21. 10. 2011, končiac splátkou splatnou 21. 07. 2012 do mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. do 04. 08. 2012, pri úrokovej sadzbe 8,75 % ročne, čím vyrátaný úrok z omeškania činí sumu 37,-- €. V ďalšom si uplatňuje ročný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z uplatnenej sumy 7.890,19 € od 05. 08. 2012 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti berie žalobu späť. K aktívnej legitímácii žalobca uviedol, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky spolu s podaciami hárkami, čím bez ďalšieho je založená aktívna legitímácia žalobcu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalobca v tomto smere poukázal na niektoré rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Nitre z posledného obdobia, vydané po roku 2014. Mal zato, že súd pochybil a vec nesprávne právne posúdil, ak napriek predloženým oznámeniam o postúpení pohľadávky skúma platnosť Zmluvy o postúpení. K dodržaniu podmienok v zmysle § 92 ods.8 Zob žalobca uviedol, že ak by aj pripustil, že uvedené ustanovenie upravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, čo však žalobca nepripúšťa, pretože zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom tejto právnej úpravy je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí sa o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Uvedená norma tak nezakladá občiansku právnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska. Z toho vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky a s nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zob. Žalobca poukázal na to, že žalovaní ku dňu postúpenia pohľadávky boli v omeškani po dobu 1313 dní, čo presahuje 1 rok, čo vyplýva z Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky. Okrem toho v zmysle bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, klient súhlasil s tým, že banka je oprávnená

kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi. Keďže Všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou Zmluvy o úvere, uvedené postúpenie bolo možné (žalobca poukázal na obdobné hodnotenie tohto postupu uznesením Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05. 10. 2016, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25. 08. 2016). Žalobca mal zato, že mohol postúpiť aj nespltnú časť peňažného záväzku, pretože ak by zákonodarca mal na mysli, že je možné postúpiť len časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to výslovne uvedené v zákonom ustanovení, čo však nie je. K inému záveru nemožno dospieť ani výkladom tohto ustanovenia. Obdobne tento stav bol posúdený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/511/2015 zo dňa 09. 12. 2015, rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 04. 11. 2015 sp. zn. 7Co/540/2015. K mimoriadnej splatnosti úveru žalobca uviedol, že právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bolo dojednané v súlade so zmluvou a Všeobecnými obchodnými podmienkami, pričom sa jedná o právo veriteľa. Právny predchodca žalobcu toto svoje oprávnenie nevyužil, mimoriadnu splatnosť vyhlásil až žalobca podaním zo dňa 16. 07. 2012 s tým, že mimoriadna splatnosť nastala 04. 08. 2012 (dodržaním lehoty podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka). Postúpením pohľadávky prešlo na žalobcu aj toto oprávnenie veriteľa (viď aj rozhodnutie Krajského súdu Bratislava zo dňa 29. 05. 2015 sp. zn. 8Co/163/2015, rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19Co/34/2012 zo dňa 24. 04. 2014). Na základe uvedeného žalobca konštatoval, že záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie nevychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

8. Na argumenty žalobcu reagoval žalovaný písomným podaním dňa 09. 06. 2017 a uviedol, že pokiaľ žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitímáciu od oznámenia postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky, relevantné oznámenie je len také, ktoré sa dostalo do dispozície dlžníka, a s ktorým mal dlžník možnosť sa oboznámiť. Pokiaľ žalobca predkladá podacie hárky, uvedené preukazuje len odoslanie písomností, nie jej doručenie (viď rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/825/2015 zo dňa 23. 06. 2016), pričom obdobný názor prevláda v rozhodnutiach aj iných odvolacích súdov (Krajský súd Trnava sp. zn. 23Co/364/2016, Krajský súd Trenčín sp. zn. 4Co/219/2016, Krajský súd Košice sp. zn. 5Co/1029/2014). Žalovaný má zato, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania doručenia oznámenia, ktoré ho v tomto konaní zťažuje. Žalovaný mal zato, že súd v danom prípade je oprávnený ako prejudiciálnu otázku skúmať existenciu a platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky s poukazom na to, že neskoršia súdna prax sa odklonila od názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom a nie je rozhodujúce, či postúpenie dlžníkovi oznámil postupca alebo preukazuje postupník (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/49/2008, Ústavný súd SR uznesenie sp. zn. 4US 337/2012). Žalovaný poukázal, že Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá v rozpore so zákonom. V článku 2 zmluvy bod 2.1 sa uvádza okrem iného, že pohľadávkou je každá jednotlivá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v Prílohe č. 1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom. V zmysle článku 14, bod 14.4 sa zmluvné strany dohodli, že Príloha č. 1 k zmluve bude postupníkovi odovzdaná ku dňu účinnosti zmluvy. Podľa článku 13, bod 13.2 zmluva nadobúda účinnosť ku dňu pripísania odplaty v celkovej výške a v lehote podľa článku 5. Podľa článku 6, odplata (na ktorý chybné odkazuje bod 13.2 ako na článok 5) sa uvádza, že odplata ako protihodnota za postúpenie pohľadávky je splatná najneskôr 5-ty deň odo dňa podpísania zmluvy. Z uvedeného je preto zrejmé, že Príloha č. 1, kde bola špecifikovaná pohľadávka, táto nebola súčasťou zmluvy a teda nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy z dôvodu neurčitosti jej predmetu podľa § 37 OZ. Rovnako žalovaný poukázal na znenie § 92 ods.8 Zob, t. j. na osobitnú právnu úpravu vzťahujúcu sa na záväzkový vzťah z bankových úverov. Pri postúpení pohľadávky z bankového úveru musia byť splnené podmienky uvedené v citovanom zákonom ustanovení, podľa ktorého podmienkou platného postúpenia pohľadávky bankou je zaslanie výzvy zo strany banky dlžníkovi a skutočnosť, že dlžník je viac ako 90 dní v omeškaní. Žalobca nepreukázal zaslanie takejto výzvy bankou ako postupcom a preto banka nespĺnila podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle citovaného ustanovenia Zákona o bankách a preto Zmluva o postúpení pohľadávky je neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ. Napokon žalovaný 2/ nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že by predmetom postúpenia mohla byť aj nespltná pohľadávka, pričom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/58/2016 zo dňa 21. 03. 2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/369/2016 zo dňa 18. 01. 2017, v súlade s ktorými je názor žalovaného, že predmetom postúpenia môže byť len tá časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Čo sa týka oprávnenia žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, tá žalobcovi nepatrí, pretože nedisponuje bankovým povolením, nie je oprávnený poskytovať úvery a spravovať ich. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je úkon, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Žalobca ako nebankový subjekt preto nebol oprávnený na seba prebrať

oprávnenie, ktoré podľa zákona prináleží len banke (viď rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co/369/2016 zo dňa 18. 01. 2017). Pokiaľ žalobca poukazuje na súhlas žalovaných v zmysle Všeobecných obchodných podmienok, takto formulovaný súhlas zahrnutý priamo vo VOP žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť a preto takýto súhlas nemôže byť platným, pretože VOP žalovaný nikdy nepodpisal. Žalovaný preto žiadal žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Dňa 12. 09. 2017 žalovaný 2/ doručil súdu písomnosť „Záverečná reč“, v ktorej zotrval na svojich argumentoch a pripojil rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 15C/127/2014 s poukazom na to, že sa jedná o skutkovo totožnú vec, kde súd rozhodol v súlade s právnymi závermi žalovaného 2/ prednesených v tomto konaní.

9. K námietke súdu vyslovenej v predbežnom právnom názore na pojednávaní a k výzve na preukázanie zosplatnenia dlhu vo vzťahu k žalovanému 1/ ako dlžníkovi, žalobca poukázal na judikatúru slovenských súdov, najmä rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 23Co/89/2013 zo dňa 30. 04. 2013, v zmysle ktorého veriteľ má právo uplatniť zosplatnenie celej pohľadávky aj podaním žaloby na súde s tým, že veriteľ nie je povinný vyzvať pred podaním žaloby dlžníka na úhradu celej pohľadávky a namiesto výzvy môže uplatniť právo na zosplatnenie práve podaním žaloby na súde. Žalobca mal zato, že v súlade s uvedeným postupom pohľadávku je potrebné považovať za zosplatenú.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie na pojednávaní oboznámením listinných dokladov a zistil nasledujúci stav veci.

11. Slovenská sporiteľňa, a. s. (banka) a žalovaný 1/ uzavreli Zmluvu o splátkovom úvere dňa 20. 03. 2008. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 200.000,-- Sk (6.638,78 €), bola dohodnutá premenlivá úroková sadzba 11,35 % ročne. Ďalej boli dohodnuté splátky istiny po 3.087,-- Sk so splatnosťou od 20. 04. 2008 do 20. 02. 2018 mesačne vždy k 20-temu dňu v kalendárnom mesiaci 150 mesačných splátok. Splatnosť úrokov bola dojednaná mesačne k poslednému dňu kalendárneho mesiaca. Celkové náklady spojené s úverom činili 129.434,-- Sk, RPMN bola 13,65 %. Podľa článku 2 bod 5 sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

12. Banka a žalovaný 2/ uzavreli Dohodu o ručení dňa 20. 03. 2008, predmetom ktorej bolo vyhlásenie žalovaného ako ručiteľa, že uspokojí pohľadávku banky vzniknutú zo Zmluvy o splátkovom úvere špecifikovanej v článku 1 a to v prípade, ak dlžník neuhradí banke pohľadávku riadne a včas a to aj bez doručenia výzvy na plnenie dlžníkovi. Ručiteľ sa zaviazal, že na prvú písomnú výzvu banky obsahujúcu vyhlásenie, že dlžník neuhradil pohľadávku riadne a včas, túto uhradí v lehote určenej bankou vo výzve.

13. Žalobca k žalobe pripojil Všeobecné obchodné podmienky účinné od 01. 08. 2002 (čl. 7 až 19) a Dodatok č. 7 k Všeobecným obchodným podmienkam účinný od 01. 01. 2008 (čl. 20 až 22).

14. Žalobca predložil súdu Výzvu banky zo dňa 23. 02. 2009 adresovanú žalovanému 1/, v ktorej bol bankou vyzvaný na omeškanie ku dňu 31. 01. 2009 vo výške 369,31 € (11.125,83 Sk) a bol vyzvaný na úhradu dlhu do 10-tich dní od doručenia výzvy, inak banka pristúpi k zvereniu vymáhania pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe. Doklad o doručení predmetnej výzvy žalobca nedoložil.

15. Žalobca predložil súdu prehľad obrátov na úverovom účte (čl. 112 až 117), bližšie vysvetlenie k uvedenému však neuviedol.

16. Žalobca k žalobe pripojil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 06. 2012 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako postupcom a žalovaným ako postupníkom. V článku 5 zmluvy - predmet zmluvy v bode 1, je predmetom zmluvy dohoda zmluvných strán o odplatnom postúpení pohľadávok v celkovej výške (pozn. súdu - hodnota v eurách bola zneviditeľnená) a to so všetkými právami, ktoré sú spojené s postupovanými pohľadávkami a za podmienok uvedených v zmluve. Podľa bodu 2, postupca postupuje postupníkovi dňom účinnosti zmluvy pohľadávky vrátane ich príslušenstva a všetkých súvisiacich práv a nárokov, ktoré sú s pohľadávkami spojené, ako aj práv plynúcich zo zabezpečenia pohľadávok. Podľa bodu 5, celková výška pohľadávok podľa bodu 1 zodpovedá výške pohľadávok k 27. 06. 2012. V článku 6 - odplata, bod 2, odplata ako protihodnota za postúpenie pohľadávok je splatná najneskôr 5-ty deň odo dňa podpísania zmluvy na účet postupcu tam špecifikovaný. Podľa bodu 3, záväzok postupníka uhradí postupcovi odplatu podľa ustanovení tohto článku sa považuje za splnený dňom pripísania peňažných prostriedkov na účet postupcu špecifikovaný

v bode 2 článku. Podľa článku 8 bod 4, postupca odovzdá postupníkovi v deň účinnosti zmluvy údaje týkajúce sa postupovaných pohľadávok k 27. 06. 2012 na CD nosiči v rozsahu uvedenom v Prílohe č. I k tejto zmluve. Podľa článku 13 bod 1, zmluva nadobúda platnosť dňom jej podpísania oboma zmluvnými stranami. Podľa bodu 2, zmluva nadobúda účinnosť ku dňu pripísania odplaty v celkovej výške a v lehote podľa článku 5 zmluvy na bankový účet postupcu špecifikovaný v zmluve s výnimkou ustanovení okrem iného článku 14 zmluvy, ktoré nadobudnú účinnosť dňom podpísania zmluvy. Podľa bodu 3, ak postupník nezaplatí celú výšku odplaty v stanovenej lehote, postupca môže od zmluvy odstúpiť. Podľa článku 14 bod 4, zmluvné strany sa dohodli, že Príloha č. 1 k zmluve bude postupníkovi odovzdaná ku dňu účinnosti zmluvy. Žalobca k zmluve o postúpení pohľadávok doložil výtlačok z Prílohy č. 1 (čl. 33, 34), kde bola špecifikovaná pohľadávka voči dlžníkovi žalovanému 1/ v zostatkovej pohľadávke 10.581,21 €, z toho istina 9.286,46 €, do splatnosti 0,-- €, po splatnosti 9.286,46 €, úroky celkom 1.291,76 €, poplatky 37,49 €, príslušenstvo 2,99 € s dátumom poslednej úhrady 05. 06. 2012 vo výške 20,-- €. Výška omeškaných splátok bola 10.549,08 €. K tomu bolo uvedené zabezpečenie formou ručiteľa žalovaný 2/.

17. Žalobca predložil súdu oznámenie banky zo dňa 16. 02. 2012 adresované žalovanému 2/, v ktorom banka oznámila postúpenie pohľadávky z úveru zo dňa 20. 03. 2008 na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2012 vo výške 10.581,21 € s príslušenstvom. Žalovaný 2/ bol upovedomený, že od okamihu doručenia oznámenia je povinný uhradiť dlh výlučne plnením postupníkovi. K tomu žalobca doložil Podací hárok zo dňa 17. 07. 2012, podľa ktorého zasielal poštovou zásielku žalovanému 2/ (čl. 80-81).

18. Žalobca na preukázanie vedomosti žalovaného 2/ o postúpení pohľadávky predložil List žalovaného 2/ zo dňa 23. 08. 2012 adresovaný priamo žalobcovi, v ktorom okrem iného žalovaný 2/ prehlásil, že si je vedomý splácania uvedeného záväzku a poukazoval aj na možnosti vymáhať dlh priamo od žalobcu, pretože tento je poberateľom výsluhového dôchodku.

19. Oznámenie o postúpení pohľadávky bankou adresovanú žalovanému 1/ žalobca nepredložil.

20. Žalobca ďalej predložil výzvu adresovanú žalovanému 2/ a to výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktorou bol žalovaný 2/ upovedomený o tom, že Zmluva o úvere dlžníka žalovaného 1/ mala byť splácaná formou splátok, a keďže táto zmluvná povinnosť bola doručená, žalobca ako nový veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 16. 07. 2012 a žiadal o okamžité uhradenie dlžnej čiastky najneskôr do 26. 07. 2012. Ďalej vyčíslil dlžnú sumu ako základnú pohľadávku vo výške 9.286,46 €, úroky z omeškania vo výške 1.291,76 €, ostatné príslušenstvo 2,99 €, zákonné úroky 43,51 €, náklady EOS 150,-- €, t. j. celkom 10.774,72 €. Doklad o doručení oznámenia žalobca nedoložil.

21. Výzvou zo dňa 27. 08. 2014 adresovanú žalovanému 1/ ako aj žalovanému 2/ boli žalovaní oboznámení o výške pohľadávky pozostávajúcej z neuhradeného úveru vo výške 9.462,80 €, zákonný/zmluvný úrok 2.102,86 €, úrok z omeškania 577,93 €, zmluvný úrok 37,49 € a náklady klienta 2,99 €.

22. Podľa § 261 ods.6 písm. d/ Obchodného zákonníka, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zmluvy o úvere (§ 497).

22.1. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

22.2. Podľa § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom do 31.10.2008), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podľa ods. 2, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné..

22.3. Predmetné ustanovenie zákona prešlo následne rôznymi úpravami, podľa prechodných ustanovení následných noviel sa vznik a nároky z dovtedy vzniknutých právnych vzťahov posudzovali podľa pôvodnej právnej úpravy. Napriek tomu, že cit. zák. ustanovenie explicitne nevyhlasuje zmluvu

o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu spotrebiteľskú, doterajšou rozhodovacou činnosťou súdov SR bolo ustálené, že za spotrebiteľskú zmluvu možno považovať každú zmluvu, ktorá je uzatváraná medzi dodávateľom na jednej strane, ktorý koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a spotrebiteľom na strane druhej, ktorý nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Tomu zodpovedá aj súčasná právna úprava cit. § 52 OZ.

22.4. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (úč. do 31.10.2008), spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Podľa ods. 2 Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Podľa ods. 3 Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Podľa ods. 5 Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

22.5. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (úč. do 31.12.2007), zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

22.6. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

23. Na základe citovaných zákonných ustanovení nie sú žiadne pochybnosti, že spor, ktorý je predmetom tohto konania vznikol zo zmluvného vzťahu medzi veriteľom ako dodávateľom pri výkone jeho obchodnej činnosti (poskytovanie bankových služieb) a žalovanými I/ a II/ ako spotrebiteľmi, t. j., že ide o zmluvu spotrebiteľskú. Pre spotrebiteľský vzťah je typické, že naň dopadá právna úprava predpisov civilného práva. Súd konštatuje, že pokiaľ v Zmluve došlo k dohode o voľbe Obchodného zákonníka (čl. II. bod 5. Zmluvy) pre uvedený zmluvný vzťah, táto dohoda je zjavným obchádzaním zákonných ustanovení na ochranu práv spotrebiteľa, preto je absolútne neplatnou podľa § 39 OZ. Obdobné posúdenie bolo prezentované vo viacerých súdnych rozhodnutiach a práve pod vplyvom uvedenej praxe dodávateľov došlo následne k zmene právnej úpravy ust. § 52 a nasl. OZ, ktoré jednoznačne uprednostňujú použitie predpisov civilného práva pre spotrebiteľský vzťah. Napriek úprave zmluvy o úvere ako tzv. „absolútneho obchodného vzťahu“, otázky pri dvojakej úprave normami občianskeho civilného práva a práva obchodného, súd posudzoval podľa noriem občianskeho práva, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia (viď aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 2/2013, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I.US 402/2013 zo dňa 19. 06. 2013).

24. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Podľa ods. 2, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

24.1. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

24.2. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Podľa ods. 2, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

24.3. Podľa § 528 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak splnenie postúpenej pohľadávky je zabezpečené záložným právom, ručením alebo iným spôsobom, je postupca povinný o postúpení pohľadávky bez zbytočného odkladu podať správu osobe, ktorá zabezpečenie záväzku poskytla. Podľa ods.2, Postupca je povinný odovzdať postupníkovi všetky doklady a poskytnúť všetky potrebné informácie, ktoré sa týkajú postúpenej pohľadávky.

24.4. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

25. Žalovaný 2/ v konaní vzniesol námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že žalobca nepreukázal pred súdom relevantné oznámenie postupníka o postúpení pohľadávky a predložená Zmluva o postúpení pohľadávky je podľa názoru žalovaného 2/ absolútne neplatným právnym úkonom. Preto súd sa v prvom rade zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, t. j. či je žalobca nositeľom práva, ktoré si v tomto spore uplatňuje. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalovaná pohľadávka má svoj pôvod v Zmluve o úvere, ktorá bola uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako bankou a žalovaným 1/ ako dlžníkom, pričom pohľadávka bola zabezpečená Dohodou o ručení, kde ručenie za splnenie pohľadávky prevzal žalovaný v rade 2/. Žalobca namietal, že pokiaľ predložil relevantné oznámenie o postúpení pohľadávky adresovanú žalovanému 2/ a doručovanie tohto oznámenia preukázal podacím hárkom z pošty, súd sa nemôže zaoberať otázkou platnosti samotnej Zmluvy o postúpení pohľadávky a dlžník sa nemôže úspešne dovolávať neplatnosti takejto zmluvy s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001. K uvedenému rozhodnutiu súd v prvom rade uvádza, že sa jedná o rozhodnutie v rámci obchodno-právneho vzťahu, pričom súd v tu prejednávanéj veci posudzuje vzťah spotrebiteľský, kedy súd „ex off“ skúma, či boli dodržané všetky práva spotrebiteľa. Okrem toho uvedené rozhodnutie vychádzalo z iných skutkových okolností, z obsahu predmetného rozhodnutia vyplýva, že tam žalovaný rovnako namietal neurčitost' Zmluvy o postúpení pohľadávky vyplývajúcej zo Zmluvy o dielo a to absolútnu neplatnosť podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka pre neurčitost', pretože nebola určitým spôsobom identifikovaná postupovaná pohľadávka, t. j. nebola popísaná čo do výšky a právnych skutočností, na ktorých sa zakladá. Najvyšší súd SR po preskúmaní veci však konštatoval, že v danom prípade došlo 2x k postúpeniu pohľadávky, pričom žalovanému bolo vždy bez zbytočného odkladu postupníkom oznámené postúpenie tejto pohľadávky a aj v samotnom oznámení bola pohľadávka jednoznačne špecifikovaná. Na základe týchto skutkových okolností prijal Najvyšší súd SR právny záver o tom, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Je treba povedať, že neskoršia súdna prax a to aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR upustila od prísne rigorózneho dodržiavania takto vyslovene j zásady a to z dôvodu, že súdy prejednávajú individuálne spory medzi účastníkmi konania a každú vec je potrebné posúdiť podľa individuálne zistených skutkových okolností. Tak tomu bolo v prípade aj rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/49/2008 zo dňa 14. 05. 2008, kde Najvyšší súd sám reagoval na predchádzajúce vyššie spomínané rozhodnutie, kde daný výklad súdu a jeho aplikáciu na novú prejednanú vec nie je správny. V rozhodnutí súd uvádza: „Neguje sa skutočnosť, že každé rozhodnutie súdu vychádza z hodnotenia skutkového stavu, ktorý je v každom prípade iný, preto je záväzná len pre rozhodnutie vo veci, ktorej sa týka. Otrocká, necitlivá aplikácia citovaného rozsudku by v praxi mohla znamenať, že oznámením postúpenia neexistujúcej pohľadávky vybranej osobe by sa nedlžník takto stal dlžníkom. Súd môže rozhodnutie súdu brať do úvahy na porovnanie aj pri riešení iných prípadov, musí však k tomu pristupovať veľmi obozretne.“ V inom rozhodnutí Najvyšší súd SR sp. zn. 1Cdo/76/2007 z 21. 01. 2009 konštatoval, že dlžník má dokonca nárok podať žalobu o určenie neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky, ak preukáže, že na tomto určení má naliehavý právny záujem. V tam prejednávanéj veci sa jednalo o námietku neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej v rozpore s ustanovením § 525 ods.2 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd konštatoval, že z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že by dlžník nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky v prípade, že postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, ale dlžník by mohol namietat' platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi

síce neoznámil, ale postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Na takéto rozlišovanie v postavení dlžníka nemožno nájsť oporu v Občianskom zákonníku. Otázka neplatnosti teda nie je nevýznamná, ak je predmetom sporu o neplatnosť takejto zmluvy alebo ak sa požaduje plnenie, ktoré predstavuje hodnotu neuhradenej postúpenej pohľadávky. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona a od počiatku sa na dotknutý právny úkon hľadí ako keby nebol urobený. Odlišný prístup by znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov. V tu prejednáwanej veci žalovaný namietal absolútnu neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky a to pre neurčité vymedzenie pohľadávky, ktorá mala byť predmetom postúpenia (§ 37 ods.1 Občianskeho zákonníka), ďalej namietal, že v čase uzavretia zmluvy vzhľadom na znenie zmluvy, Príloha č. 1, ktorá mala špecifikovať predmetné pohľadávky nebola súčasťou Zmluvy o postúpení pohľadávky, čím nebol určitým spôsobom špecifikovaný predmet postúpenia, t. j. jednotlivé pohľadávky a rovnako namietal neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože nebol dodržaný predpísaný postup banky podľa § 92 ods.8 ZoB. V danom prípade sa jedná o námietku absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že sa na právny úkon hľadí tak, ako keby nebol urobený a táto neplatnosť nemôže byť zhojená ani dodatočným schválením, ani konvalidovaná dodatočným odpadnutím neplatnosti. Súd na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je povinný prihliadať „ex offo“ a preto súd dospel k záveru, že je oprávnený preskúmať absolútnu neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky a nič nebráni dlžníkovi t. j. žalovanému v súdnom konaní sa takejto neplatnosti dovoliť. K dôvodu absolútnej neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky pre neurčité vymedzenie predmetu zmluvy t. j. špecifikácia prevádzanej pohľadávky súd uvádza nasledovné. V Zmluve o postúpení pohľadávky je v článku 2 bod 1 vymedzený pojem pohľadávka, ktorá sa používa v zmluve okrem iného aj v článku 5, kde je špecifikovaný predmet zmluvy. Z uvedeného vymedzenia pojmu jednoznačne vyplýva, že sa jedná o pohľadávku, ktorú má ku dňu 27. 06. 2012 postupca, t. j. banka voči dlžníkom a vyplývajú z bankových činností postupcu a sú špecifikované v bodoch a/ až e/ uvedeného ustanovenia. V článku 5 bod 1 Zmluvy je pohľadávka špecifikovaná celkovou výškou a v bode 2 je jednoznačne dohodnuté, že na postupcu prechádza pohľadávka vrátane celého príslušenstva a všetkých súvisiacich práv a nárokov spojených s týmito pohľadávkami ako aj práv vyplývajúcich zo zabezpečenia pohľadávok. Z uvedeného vyplýva, že v čase podpisu zmluvy t. j. 27. 06. 2012, kedy zmluva nadobudla platnosť medzi zmluvnými stranami (článok 13 bod 1 zmluvy), bolo medzi zmluvnými stranami nepochybne dojednané, o aké pohľadávky postupcu sa jedná a v akom celkovom objeme ich prevádza na postupníka t. j. žalobcu. Bližšia špecifikácia jednotlivých dlžníkov a jednotlivých pohľadávok vyplývajúcich z obchodných vzťahov banky s jednotlivými dlžníkmi bola špecifikovaná v Prílohe č. 1, pričom medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté, že Príloha č. 1 bude odovzdaná postupníkovi ku dňu účinnosti zmluvy. Podľa článku 13 bod 2 zmluvy bolo dojednané, že táto nadobúda účinnosť ku dňu pripísania odplaty v celkovej výške na účet postupcu. Žalobca tvrdil, že pokiaľ odplata je splatná najneskôr 5-ty deň odo dňa podpísania zmluvy, musí byť zrejmé, že v deň podpisu zmluvy Príloha č. 1 nebola súčasťou zmluvy a teda nedošlo k bližšej špecifikácii pohľadávky, ktorá je predmetom postúpenia a tým je zmluva neplatná. Žalovaný však toto svoje tvrdenie nijako nepreukázal. Je treba povedať, že splatnosť odplaty je stanovená spôsobom „najneskôr 5-ty deň odo dňa podpísania zmluvy“, to znamená, že nie je vylúčený aj ten stav, že ku dňu podpisu zmluvy mohlo dôjsť k úhrade odplaty a teda v rovnaký deň mohlo dôjsť aj k odovzdaniu Prílohy č. 1 a v rovnaký deň zmluva mohla nadobudnúť platnosť aj účinnosť. Napriek tomu, že tieto skutočnosti pred súdom neboli preukázané, súd konštatuje, že posudzovanie platnosti zmluvy z hľadiska jej určitosti súd posudzuje v celom komplexe zmluvných dojednaní. Pokiaľ zmluvné strany dojednali taký spôsob nadobudnutia účinnosti zmluvy, že zmluva nadobúda účinnosť pripísaním odplaty a v rovnaký deň dôjde k odovzdaniu Prílohy č. 1 postupníkovi so špecifikáciou pohľadávok, súd konštatuje, že ku dňu účinnosti zmluvy je táto zmluva bez akýchkoľvek pochybností určitá pre obe zmluvné strany. Je treba povedať, že banka postupuje pohľadávky z bankových obchodov, pričom informácie súvisiace s touto pohľadávkou sú predmetom bankového tajomstva tak, ako sú vymedzené v § 91 ods.1 ZoB. Banka je povinná chrániť informácie, ktoré sú predmetom bankového tajomstva a takýmto postupom až do účinnosti zmluvy informácie týkajúce sa bankového tajomstva nie sú k dispozícii postupníkovi, ktorý sám nie je bankou. Súd poukazuje na článok 13.3 Zmluvy, ak by postupník neuhradil celú výšku odplaty, postupca môže od zmluvy odstúpiť, čím dochádza k zrušeniu zmluvy medzi zmluvnými stranami. Hoci v citovanom ustanovení bolo dojednané medzi zmluvnými stranami, že postupník je povinný bezprostredne na to vrátiť postupcovi všetky dokumenty a vo svojom informačnom systéme zabezpečiť úplný výmaz akýchkoľvek údajov poskytnutých v súvislosti so zmluvou a pohľadávkami, súd má zato, že uvedenou konštrukciou platnosti a účinnosti zmluvy postupca ako banka zabezpečuje zvýšenú ochranu informácií o klientoch, ktorých sa týka bankové tajomstvo. Preto možno konštatovať, že predmetná

konštrukcia nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy je v záujme ochrany klientov banky pred zneužitím bankového tajomstva a ako taká sama o sebe nie je v rozpore so žiadnym ustanovením zákona. Súd preto konštatuje, že nadobudnutím účinnosti zmluvy je zmluva perfektným právnym úkonom, predmet pohľadávky je na základe Prílohy č. 1 vymedzený určitým a nepochybným spôsobom, preto súd z tohto dôvodu nehodnotil Zmluvu o postúpení pohľadávok ako neplatný právny úkon. Pokiaľ žalovaný 2/ poukázal na obsah rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 15C/127/2014, súd podotýka, že sa jedná o rozhodnutie súdu prvostupňového, ktoré doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť (z Registra súdu je zistené, že vec na odvolanie sa nachádza na Krajskom súde Banská Bystrica), preto poukaz žalovaného 2/ na citované rozhodnutie je nenáležitý.

26. V ďalšom súd posudzoval námietku žalovaného 2/ ohľadne platnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok pre nedodržanie § 92 ods.8 ZoB. Súd konštatuje, že predpokladom postupiteľnosti pohľadávky podľa tohto ustanovenia zákona na inú osobu je splatnosť dlhu, omeškanie klienta trvajúce aspoň 90 dní a písomná výzva banky na splnenie povinnosti. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak napriek tomu došlo k jej postúpeniu, ide o právny úkon odporujúci zákonu a preto neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Účelom uvedeného ustanovenia zákona je ochrana klientov pred postúpením pohľadávky voči nim pred splnením na subjekty, ktoré nepodliehajú dohľadu Národnej banky. Zákonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku bankou na nebankový subjekt musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie predstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku a nemá charakter len ochrany bankového tajomstva ako na to poukazoval žalobca, pretože i keď je zaradené v časti Zákona o bankách upravujúcej bankové tajomstvo, podľa obsahu nejde len o bankové tajomstvo v zmysle úpravy podmienok sprístupnenia neverejných informácií o klientovi tretej osobe, ale o nadobudnutie pohľadávky a všetkých práv s ňou spojených, čo jednoznačne presahuje inštitút bankového tajomstva. Žalobca tvrdil, že písomnú výzvu na plnenie realizovala banka dňa 23. 02. 2009, k čomu doložil žalobca výzvu banky. Písomná výzva banky na plnenie je hmotno-právny úkon a na nastúpenie účinkov sa musí dostať do dispozičnej sféry adresáta (viď § 45 ods.1 OZ). Preukázanie splnenia tejto podmienky zaťažuje v spore žalobcu aj vzhľadom na obranu žalovaného 2/, ktorý namietol, že neboli splnené ustanovenia ZoB. Žalobca žiaden dôkaz o zaslaní predmetnej výzvy žalovanému 1/ ako dlžníkovi nepreukázal. Súd tak uzatvára, že v spore žalobca nepreukázal splnenie zákonnej podmienky na postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu ako tretiu osobu, preto už len z tohto dôvodu možno hodnotiť Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá je predmetom sporového konania za neplatnú vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ (§ 41 OZ). Ďalej súd konštatuje, že žalobca neuniesol ani dôkazné bremeno o tvrdení, že žalovaní 1/ a 2/ boli ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní dlhšie nepretržite ako 90 kalendárnych dní. Žalobca na výzvu súdu bližšie nešpecifikoval akú sumu uhrádzali dlžníci a ako bola započítaná na úverovom vzťahu. Predložil súdu len listinný dôkaz - výpis z účtu, bližšie skutkové okolnosti k tomuto dôkazu však neuviedol. Súd sám nie je povinný z dôkazu vyvodzovať skutkové okolnosti, ktoré je povinný uviesť žalobca sám. Pokiaľ žalobca poukázal na to, že z obsahu Prílohy č. 1 vyplýva, že žalovaní boli v omeškaní po dobu 1313 dní, nie je zrejme, akým matematickým výpočtom žalobca k tejto lehote omeškania dospel. Neušlo pozornosti súdu, že Príloha č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok špecifikuje žalovanú pohľadávku tak, že táto činí na istine po splatnosti sumu 9.286,46 € a ďalej tam uvedené príslušenstvo, okrem toho je konštatovaný posledný dátum úhrady 05. 06. 2012 vo výške 20,- €. Výška omeškaných splátok je určená na sumu 10.549,08 €. Pri zohľadnení dojednaných splátok za obdobie od 4/2008 do 06/2012, kedy došlo k postúpeniu pohľadávky, bol dlžník povinný uhradiť celkovo 51 splátok po 102,46 €, čo spolu činí 5.225,46 €. Nie je potom celkom zrejme, ako sa k tak neprimeranej sume omeškaných splátok dopracoval veriteľ pri špecifikácii omeškaných splátok podľa Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok. Súd potom konštatuje, že čo sa týka výšky pohľadávky podľa Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky, v prípade, že by súd považoval žalobcu za aktívne vecne legitimovaného v spore, by tieto okolnosti boli predmetom dokazovania a skúmania súdom. Vzhľadom na doterajšie závery o neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok však súd v tomto smere v dokazovaní nepokračoval. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal, že v čase postúpenia pohľadávky boli žalovaní v omeškaní s plnením peňažného dlhu viac ako 90 kalendárnych dní. Súd aj z tohto dôvodu konštatuje, že neboli splnené podmienky ustanovenia § 92 ods.8 ZoB. Hoci je súdu známe, že sa žalobca bráni takémuto posúdeniu predmetného ustanovenia, súd podotýka, že uvedené zákonné ustanovenie je zaradené v časti, ktorá nesie názov okrem iného aj ochrana klientov. Predmetným ustanovením je umožnené klientom, ktorí sú v omeškaní so splnením svojho záväzku, aby na výzvu banky vyrovnali dlžnú časť svojej pohľadávky, čím môžu zabrániť postúpeniu pohľadávky inému veriteľovi a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Uvedené vyplýva

z druhej vety citovaného zákonného ustanovenia a iba v prípade, že by súčet všetkých omeškaní klienta presiahol 1 rok, zaplatením omeškaného dlhu nemožno zabrániť postúpeniu pohľadávky bankou na tretiu osobu. Uvedená ochrana je zvlášť dôležitá pri posudzovaní súdu spotrebiteľských vzťahov, kedy súd aj „ex off“ prihliada na to, či všetky práva, ktoré sú spotrebiteľovi zákonom priznané, veriteľ dodržiava.

27. Na základe vyššie uvedených úvah potom súd uzatvára, že Zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej mal žalobca nadobudnúť aj pohľadávku uplatnenú voči žalovaným 1/ a 2/, v časti pohľadávky vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ považuje za absolútne neplatný právny úkon, preto žalobca nemohol z neplatného právneho úkonu nadobudnúť pohľadávku, ktorej uplatnenia sa v tomto sporovom konaní domáha. Z týchto dôvodov nebolo možné žalobe žalobcu vyhovieť a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok č. II rozsudku).

28. Konanie v časti o zaplatenie sumy 1.229,64 € s príslušenstvom a úroku z omeškania vo výške 143,17 €, ktorá vyplynula z úpravy žaloby žalobcu (viď čl. 89) na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, súd zastavil. Rozhodol tak v súlade s ustanovením § 144, § 145 ods.1, 2, § 146 ods.1 C. s. p. Postoj žalovaných k čiastočnému späťvzatiu žaloby súd nezisťoval, nakoľko k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pred prvým pojednávaním, preto ich prípadný nesúhlas by bol pre súd irelevantný (výrok č. I rozsudku).

29. O trovách konania rozhodoval súd jednak v zastavujúcej časti konania podľa § 256 ods.1 C. s. p. a v konaní o veci samej podľa § 255 ods.1 C. s. p. V zastavujúcej časti konania súd konanie zastavil na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, zavinenie žalovaných súd nezistil, preto je povinný žalobca nahradiť trovy konania týkajúce sa zastavenej časti konania žalovaným 1/ a 2/ v plnom rozsahu. Vo veci samej bol žalobca neúspešný, to znamená, že žalovaní 1/ a 2/ boli plne úspešní, preto im patrí právo na náhradu trov konania na základe úspechu vo veci samej. Keďže zo spisu súd nezistil, že by žalovanému 1/ vznikli trovy v súvislosti s týmto konaním, rozhodol tak, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva (výrok č. III). Žalovaný 2/ si uplatnil náhradu trov konania, preto súd zaviazal žalobcu nahradiť mu trovy konania v plnom rozsahu (výrok č. IV rozsudku). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.